

[Statsministeren.]

det eneste Bidrag til det kriseramte Erhverv. Mon det nu ogsaa er helt rigtigt? De 10 Mill. Kr. til Kommunerne er, saa vidt jeg ved, ikke unddraget Landkommunerne, saa den Skattelettelse, man kan faa ved Hjælp af disse 10 Mill. Kr., vil Landkommunerne altsaa ogsaa faa deres Part af. Og som det allerede er nævnt, forhandles der ogsaa om en Akkordlovgivning, til hvilken jeg har forstaaet at man stiller Krav om 10 Mill. Kr., der saa vidt jeg ved, udelukkende vil komme Landbruget til gode, hvis man i det hele taget enes om disse Bestemmelser — jeg har hørt, at det ikke bliver paa Landbrugsministerens Modstand, en eventuel Stranding er at befrygte. Og der er jo gennemført en Lov om Rente-nedsættelse.

Man kan jo ikke vente, at der skulde blive saa forfærdelig meget. Thi de arbejdsløse kan jo med Rette tage sig det til Indtægt, hvad man sagde om Manden, der kom og tiggede ved Døren: Ja, her var lige en, og han fik heller ikke noget. Saadan er det gaaet med de arbejdsløse, at de har faaet den Besked, hver Gang de er kommet, at der var ikke noget til dem. Men ganske paa samme Maade er det jo ikke gaaet dem, der har stillet Krav paa Landbrugets Vegne. Det forekommer mig unøgtelig mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Krag her saa stærkt kritiserer dette Gavebord, naar det dog faktisk er det Parti, det ærede Medlem selv tilhører, der stærkest har krævet Gavebordet sat frem for den besiddende Del af Landbruget.

Baade det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller beskæftigede sig med, hvorvidt Rigsdagen kunde have været sluttet til Paaske eller burde have været det, og hvorvidt jeg havde tænkt det ene eller det andet. De ærede Medlemmer gør sig slet ikke nogen Forestilling om, hvad jeg har gaaet og tænkt i den Henseende, og kan intet som helst vide derom. Det sikre er i hvert Tilfælde, at jeg gik til Møde med Partiformændene og sagde, at det var min Overbevisning, saaledes som Forholdene laa, idet en Række Lovforslag befandt sig i Landstinget, at det ikke kunde nytte at slutte Rigsdagen, før der var taget Standpunkt til disse Love. Hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tænker paa, ved jeg ikke, men i det Møde, hvori jeg deltog med Partiformændene, skete i hvert Fald dette.

Men det hele forekommer mig unøgtelig at være ret ligegyldigt i Forhold til dette Lovforslag; nu foreligger det jo, og det er

nu en Gang saaledes — og saaledes var det ogsaa, da det ærede Medlem Hr. Krag var Minister —, at det er Ministeren, der bestemmer, hvornaar han vil fremsætte Lovforslag. Anderledes var det ikke den Gang, og anderledes bliver det heller ikke nu. Det ærede Medlem Hr. Krag maa ikke vente, at vi overfor ham skal være blødere og hensynsfuldere, end han nogen Sinde har været overfor andre, og i Retning af Mangel paa Hensynsfuldhed kender jeg i hvert Fald det ærede Medlem særdeles vel.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde Bemærkninger om § 5 om Arbejders Iværksættelse og sagde, at det var vist meget lidt, der var af Arbejde i denne Paragraf. Jeg har allerede herom sagt, at dens Hensigt er at stille de Kommuner, der bruger Penge til Arbejder, lige med de Kommuner, der har brugt Penge til Understøttelser og intet andet. Jeg har ogsaa allerede sagt, at jeg venter, at denne Lov først vil være færdig ca. 1. Maj, og følgelig kan der ikke blive sat nye Arbejder i Gang efter denne Lovs Vedtagelse, som kommer ind under Loven. Det er fuldkommen rigtigt, men det Hensyn har heller ikke ligget til Grund for Lovforslagets Fremsættelse, og jeg ved ikke, hvad saadanne overflødige Bemærkninger egentlig skal til.

Saa sagde det ærede Medlem, at Lovforslaget indeholder ingen social Hjælp, men kun Hjælp til Kommuner — altsaa Lovforslagets første Del. Ja, det er jo, som man tager det, thi der er vel ingen Tvivl om, at hvis Kommuner i nogle Aar overanstrenger sig med at yde social Hjælp og ingen som helst Støtte faar til disse Ydelser, bliver det nødvendigt for disse Kommuner før eller senere at ophøre dermed, hvorimod det, naar de faar den Opmuntring, som ligger deri, at de faar en Del af det refunderet, som de har brugt, dog kan medføre, at de i en følgende Periode kan yde den sociale Hjælp, som altsaa indirekte er en Følge af den her omhandlede Lov.

Der er dernæst blevet spurgt om, hvorfor man netop knytter disse Bestemmelser til Tiden fra 1. Februar til 1. Maj. Det er, fordi det er den Tid, i hvilken den ekstraordinære Arbejdsløshed i særlig Grad viste sig, og i hvilken enhver vidste, at det var praktisk umuligt at faa denne Arbejdsløshed i væsentlig Grad indskrænket, før i den allersidste Del af Perioden i hvert Fald. Det var paa den Tid, man fremsatte et Lovforslag om Hjælp til de arbejdsløse, som omfattede den samme Tid som dette Lovforslag.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr.